

прогнозування стану ринку праці на майбутнє, підготовка та перепідготовка фахівців, профорієнтація молоді, мотивація до праці та інше.

Наведені групи методів та інструментів державного регулювання мають різний характер впливу і від їх ефективності залежить ситуація на ринку праці молоді.

Механізм державного регулювання ринку праці молоді має на меті розширення можливостей працевлаштування молоді. Досягти цієї мети можна шляхом усунення неспроможностей функціонування ринку праці та перешкод для працевлаштування молоді, видалення освітніх бар'єрів для початку трудової кар'єри молоді та розвитку її потенціалу.

Як висновок, можна сказати, досягнення позитивних результатів у забезпеченні зайнятості молоді, можливо лише у разі ефективної скоординованої реалізації методів державного регулювання суб'єктами державного управління, з дотриманням основоположних принципів.

Список використаних джерел:

1. Міненко В. Л. Співвідношення активних і пасивних методів державного регулювання ринку праці на регіональному рівні / В. Л. Міненко // Актуальні проблеми державного управління: зб наук пр. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2013. – № 1(43). – 170 с.

2. Маршавін Ю. М. Регулювання ринку праці молоді України: теорія і практика системного підходу: монографія. – К.: Альтерпрес, 2011. – 396 с.

Богданов Є.П.

*заступник начальника центру – начальник навчального пункту
Навчально-методичного центру цивільного захисту
та безпеки життєдіяльності Херсонської області,
полковник служби цивільного захисту*

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ НА УКРАЇНІ ТА ГРУЗІЇ

У кінці лютого – початку березня 2014 року війська без розпізнавальних знаків окупували Кримський півострів. 16 березня 2014 року відбувся «референдум про статус Криму», на якому жителі АР Крим та м. Севастополь проголосували за возз'єднання відповідних територій з Російською Федерацією. Попри Указ виконувача обов'язків Президента України О. Турчинова про зупинення дії Постанови Верховної Ради Автономної Республіки Крим від 6 березня 2014 року № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму», а також рішення Конституційного Суду України, що визнав оголошення референдуму таким, що не відповідає Конституції України [1], а також позицію Ради безпеки ООН референдум було

проведено. 17 березня Верховна Рада АР Крим проголосила незалежність Республіки Крим.

Наступним етапом став військовий конфлікт на сході України, офіційно відомий як антитерористична операція, коли українські військові активно залучились до протистояння з терористичними групами та іншими диверсантами.

Громадяни України під час цих подій були змушені покинути свої домівки та переїхати до територій поза зонами конфліктів. Дані громадяни отримали статус внутрішньо переміщені особи (ВПО), але тільки після 20 жовтня 2014 року, коли набрав чинності Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» [1]. Станом на 06 травня 2015 року в Україні налічується, згідно з оперативною інформацією ДСНС України, 848 тис. 660 внутрішньо переміщених осіб з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції до інших регіонів [2].

Але України не перша держава у світі, яка переживає військові конфлікти, можливо вивчення досвіду інших держав прискорило б вирішення багатьох проблемних питань, які виникали та виникають надалі, як наслідки даних подій. Для аналізу можливо порівняння із ситуацією, яка склалась у Грузії.

У 1991 році коли через військовий конфлікт у Цхінвалі на територію Південної Осетії вимушено переїхало в інші регіони країни 16 тисяч осіб. Далі почалися бойові дії на території Абхазії, в ході яких територію автономної республіки покинуло 300 тисяч її жителів. Після того, як встановився режим припинення вогню, велика частина вимушено переміщених осіб повернулася. Наступна хвиля переселення грузин випала на 1998 рік, у цей час абхазькі військові почали проводити військову операцію в прикордонному Галльському районі, у зв'язку з чим виїхати з невизнаної республіки були змушені ще 30 тисяч людей. Люди, які змушені були залишити місця постійного проживання через воєнні дії, оселилися переважно у великих містах, а також у прикордонних з Абхазією районах. У 2008 році почалася російсько-грузинська війна на території Південної Осетії, за час конфлікту було зареєстровано більше 136 тисяч нових внутрішньо переміщених осіб. Пізніше більша частина з них повернулася. За офіційною статистикою, кількість ВПО в країні досягла 271 тисячі осіб, що становить близько 6% населення Грузії.

На початку конфліктів органи влади та суспільство сподівалось на їх швидке закінчення та повернення людей додому, тому не розроблялось законодавче підґрунтя для вирішення цих проблем, подібне переживали й українські органи влади, особливо на початку конфлікту, коли ніяких серйозних програм щодо внутрішньо переміщених осіб не існувало.

У 1996 р. прийнято Закон «Про внутрішніх переміщених осіб з окупованих територій Грузії». З 01 березня 2014 р. набула чинності нова редакція закону «Про внутрішніх переміщених осіб та тих, що зазнають переслідувань, з окупованих територій Грузії», її прийняття було спрямовано на усунення наявних прогалини в законодавстві, приведення його у відповідність до міжнародних норм [3].

Після того, як у 1992 році в Грузії з'явилися перші внутрішньо переміщені особи, в країні був створений Комітет по біженцях та міграції, в обов'язки якого входили реєстрація, розселення, отримання і розподіл гуманітарної допомоги; у 1996 році Комітет був перетворений у Міністерство у справах біженців та розселення, з 2011 року воно називається Міністерство вимушено переміщених осіб, окупованих територій, розселення та біженців.

Але України не взяла до уваги принцип створення єдиного органу державної влади для вирішення цих питань та відповідно розпорядження Кабінету Міністрів України від 11 червня 2014 р. № 588-р утворила Міжвідомчий координаційний штаб з питань, пов'язаних із соціальним забезпеченням громадян України, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції. Державна служба України з надзвичайних ситуацій забезпечила діяльність Міжвідомчого координаційного штабу та утворила при своїх територіальних органах регіональні штаби з питань, пов'язаних із соціальним забезпеченням громадян України, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції [1].

Метою створення штабів було реалізація Плану заходів, пов'язаних із соціальним забезпеченням громадян України, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції, який містив загальні положення діяльності в даному напрямку.

Фактично виконання даного Плану було покладено на органи державної влади, які потребували оптимального, узгодженого по вертикалі і горизонталі, визначення цілей, повноважень, додаткових структурних підрозділів, які б забезпечували результативне та ефективне функціонування Штабів.

Головною вимогою до раціонального проектування, конструювання та функціонування сучасних органів влади є забезпечення ними ефективного досягнення поставлених цілей.

Тому, з метою створення єдиної структури державного управління у сфері реалізації прав і свобод внутрішньо переміщених осіб, забезпечення координації діяльності державних органів постановою Кабінету Міністрів України від 17 липня 2014 р. № 297 утворено Державну службу України з питань Автономної Республіки Крим, міста Севастополя та тимчасово переміщених осіб [1], але даний центральний орган виконавчої влади створений тільки на папері.

У Грузії Міністерство у справах осіб, вимушено переміщених з окупованих територій, біженців та розселення координує всі програми, забезпечує виплату фінансової допомоги, соціальні гарантії для внутрішньо переміщених осіб.

Створення та функціонування єдиного органу дає можливість уникнути багатьох проблем, які виникають у повсякденній роботі з внутрішньо переміщеними особами: подвійної виплати допомоги; реєстрації осіб та подальший контроль за перебуванням їх на території регіону (області), де особа зареєстрована; отримання міжнародних грантів; розселення; надання психологічної допомоги.

З 01 серпня 2013 року в Грузії проводиться перереєстрація ВПО, що має на меті уточнення чисельності, складу, місць проживання цієї категорії населення, що необхідно для виявлення конкретних потреб окремих осіб та пошуків тривалих рішень. Тим більше, що попередні реєстрації охоплювали передусім осіб, які проживали в колективних центрах розміщення, тоді як велика група ВПО проживає у приватному секторі, їх потреби вивчені недостатньо.

Зважаючи на викладене, українське законодавство щодо внутрішньо переміщених осіб буде ще на раз корегуватись, змінюватись та трансформуватись за результатами співпраці із зацікавленими міжнародними організаціями, досвіду інших країн, виявленням конкретних прогалин у нормативно-правових актах тощо.

Список використаних джерел:

1. Верховна Рада України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу – <http://zakon0.rada.gov.ua/>. – Назва з екрана.
2. Державна служба України з надзвичайних ситуацій. [Електронний ресурс]. – Режим доступу – <http://www.mns.gov.ua>. – Назва з екрана.
3. Law of Georgia on Internally Displaced Persons – Persecuted from the Occupied Territories of Georgia [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mra.gov.ge>. Офіційний сайт Міністерства Грузії у справах осіб, вимушено переміщених з окупованих територій, біженців та розселення.
4. Габричидзе Г. Доступ беженцев, лиц, ищущих убежище, и ВПЛ к социально-экономическим правам в Грузии / КАРИМ-Восток – Консорциум прикладных исследований по международной миграции. Пояснительная записка 13/129 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.carimeast.eu>
5. Тухашвили М. Беженцы и вынужденно перемещенные лица в Грузии / КАРИМ-Восток – Консорциум прикладных исследований по международной миграции. Пояснительная записка 13/104 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.carimeast.eu>

Стельмащук Л.С.

*кандидат наук з державного управління,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

СЕРВІСНА ВІДКРИТІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Питання забезпечення відкритості державної служби як було, так і залишається актуальним, оскільки пов'язано з багатьма аспектами прояву. Коли йде мова про відкритість у діяльності органів державної влади чи місцевого самоврядування, то науковці, першочергово, розглядають її з точки зору якості інформування громадян щодо функціонування відповідних установ. Однак, на нашу думку, слід уже дещо відійти від такого її трактування, адже відкритість є досить універсальною категорією і супроводжує весь процес реалізації державними службовцями їх посадових обов'язків, починаючи від прийняття й